

Ἐγγύηση ἀλληλοσεβασμοῦ

Πασχαλιά τοῦ φθινοπώρου ἢ μνήμη τοῦ ἁγίου Δημητρίου (26/10) ντύνει στά γιορτινά της τήν συμπρωτεύουσα τῆς πατρίδας μας ἀλλά καί ὅλη τήν Ὁρθοδοξία. Ὁ θεσσαλονικιός Ἅγιος εἶναι τό φυλαχτό τῆς Θεσσαλονίκης μας ἀλλά καί τό καύχημα ὄλων τῶν ὀρθοδόξων. Ἀπό τήν ἄποψη αὐτή ἀποτελεῖ ἕναν ἀκόμη δεσμό τῶν ὀρθοδόξων Βαλκανίων.

Ἐπάρχουν ὅμως δυστυχῶς καί οἱ θλιβερές ἐξαιρέσεις. Εἶναι οἱ κράχτες τοῦ πανσλαβισμοῦ, οἱ ὁποῖοι ὑποβλέπουν τήν Μακεδονία μας καί φθάνουν νά ἰσχυρισθοῦν ὅτι ὁ ἅγιος Δημήτριος δέν ἦταν Ἑλληνας, ἀλλά Σλάβος «Μακεδόνας». Προσπαθώντας νά μονοπωλήσει τόν ἅγιο Δημήτριο καί νά ἰδιοποιηθεῖ τήν ἁγιωσύνη του, ὁ πανσλαβισμός ζητᾷ νά ὑποκλέψει τούς πιστούς καί νά τούς ἐγγράφει ὑπηκόους σέ κατασκευασμένη πατρίδα, ὑποχέτρια τῶν δικῶν του ἐπιδιώξεων γιά κοσμική κυριαρχία. Ἐ-

παναλαμβάνει, δηλαδή, ό,τι έκανε και για τον Μέγα Άλέξανδρο, παραχαράσσοντας τήν ιστορία και άσελγώντας πάνω στην αλήθεια.

Άν πράγματι εύλαβοϋνταν τον άγιο Δημήτριο οί πανσλαβιστές, θά σέβονταν πρώτα τήν μάνα-πατρίδα, τήν Έλλάδα πού τον γεννησε και τήν μάνα-Έκκλησία πού τον μύρωσε. Άναγνωρίζοντάς τον Έλληνα Μακεδόνα Άγιο, δέν σημαίνει ότι θά όμολογήσουν ύποταγή στην χώρα του ή έξάρτηση από αυτήν. Θά αποδώσουν τήν προσήκουσα τιμή στον τόπο πού τον γαλούχησε.

ΈΗ Όρθόδοξη Έκκλησία πολιτογραφεί άπ' όλα τά έθνη κι άπ' όλους τούς λαούς όσους πιστεύουν και βαπτίζονται στο όνομα του τριαδικου Θεου. Δέν καταργεί όμως τά σύνορα και τίς πατρίδες του κόσμου. Μέ αυτή τήν γραμμή ή όρθόδοξη Έλλάδα, πού έγινε ανάδοχος στους βόρειους γείτονές της, για να γνωρίσουν και να ζήσουν τήν Όρθοδοξία, και μαζί με τό εύαγγέλιο τούς χάρισε και τον πολιτισμό, δέν άπαίτησε ποτέ τό ελάχιστο κυριαρχικό δικαίωμα πάνω τους. Μένει όμως μία άπαίτηση δίκαιη και ένα δικαίωμα αναφαίρετο στην άγιομάννα Έλλάδα: ή αναγνώρισή της ως μητρόπολης Έκκλησίας και ή τιμή της ως λίκνου τής Όρθοδοξίας.

Ός θεσσαλονικίος ό άγιος Δημήτριος είναι Μα-

κεδόνας, ἄρα Ἑλληνας. Ὡς βλαστός τοῦ πνεύματος ὁμῶς ἀνήκει σέ ὅλους τοὺς ὀρθοδόξους, ἀνεξάρτητα ἀπό τήν ἐθνότητα στήν ὁποία αὐτοί ἀνήκουν. Αὐτή ἡ βάση θά μποροῦσε νά ἀποτελέσει τό ἀρραγές θεμέλιο γιά τήν ἐνωμένη ὀρθόδοξη ἀνατολική Εὐρώπη, καθόσον τήν ὑπαγορεύουν δεσμοί ὄχι οἰκονομικοί ἀλλά οἰκουμενικοί: ὁ ἕνας Κύριος, ἡ μία Ἐκκλησία, τό κοινό Εὐαγγέλιο, τό κοινό ποτήριο, οἱ κοινοί ἅγιοι. Ἀπό αὐτή τήν ἄποψη ὁ ἅγιος Δημήτριος μπορεῖ νά καταστεῖ σημεῖο συνάντησης τῶν λαῶν, ἐγγύηση ἀλληλοσεβασμοῦ, ζυγός ἰσορροπίας γιά τήν ἀρμονική μας συνύπαρξη μέ τά ὁμόδοξα ἔθνη. Γένοιτο!